

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Ing. J. S.**, zastoupen doc. JUDr. Martinem Kopeckým CSc., advokátem se sídlem Praha 1, Revoluční 24, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Praha 5, Zborovská 11, za účasti osob zúčastněných na řízení: **a) Ing. P. S.** a **b) Ing. E. S.**, oba zastoupeni Mgr. Marií Klinerovou, advokátkou se sídlem Praha 1, V Jámě 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2010, sp. zn. SZ 155589/2010/KUSK REG/Ru, č. j. 182717/2010/KUSK, v řízení o kasační stížnosti osob zúčastněných na řízení a) a b), proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 A 18/2011 – 55,

t a k t o :

Věc **s e p o s t u p u j e** rozšířenému senátu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

Včas podanou kasační stížností se osoby zúčastněné na řízení a) a b) jako stěžovatelé domáhají zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, jímž bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2010, sp. zn. 155589/2010/KUSK REG/Ru, č. j. 18271/2010/KUSK, a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Říčany, odboru – Stavební úřad (dále jen „stavební úřad“) ze dne 15. 7. 2010, sp. zn. 0071698/2009/Ma, č. j. 41212/2010/OSÚ/00029, jímž byly stavebníkovi R. S. (právní předchůdce stěžovatelů, dále jen „stavebník“) povoleny stavební úpravy a přístavba rekreační chaty za účelem změny užívání na rodinný dům (dále jen „stavba“) na pozemku st. p. 165, parc. č. 1/29 v katastrálním území Jazlovce.

V podané žalobě žalobce uvedl, že je spoluvlastníkem ideální poloviny pozemku par. č. 299 v katastrálním území Jazlovce, který se nachází v bezprostředním sousedství pozemku stavebníka. Namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť nikdy nedal

souhlas k tomu, aby byl zřízen přístup na stavebníkův pozemek přes jeho pozemek. Krajský soud celou věc posoudil tak, že žalovaný, potažmo stavební úřad, pochybil, když vyšel toliko ze stanoviska Městského úřadu v Říčanech, odboru správních agend a dopravy ze dne 24. 6. 2008, č. j. 11563/2008/od, vydaného podle § 40 odst. 4 a 5 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), z nějž vyplynulo, že žalobcův pozemek sice není evidován v pasportu místních komunikací, je však veden jako účelová komunikace, veřejně přístupná. Krajský soud nepovažoval předmětné vyjádření za deklaratorní rozhodnutí o existenci účelové komunikace na pozemku žalobce. Žalovaný sice dále poukázal na označení předmětného pozemku v katastru nemovitostí jako ostatní komunikace i na jeho vyobrazení v územním plánu, ani tyto skutečnosti nicméně neprokazují, že se skutečně jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Poněvadž stavební povolení nelze vydat, není-li zajištěn přístup ke stavbě, měl stavební úřad i žalovaný posoudit jako předběžnou otázku, zda se u pozemku č. 299 v obci Jažlovice skutečně jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, zejména zda byl vlastníkem pozemku udělen souhlas, a zda tady je ničím nenahraditelná komunikační potřeba. Tyto skutečnosti bylo nutno posoudit zejména s ohledem na žalobcovo tvrzení o tom, že předmětný pozemek sloužil po celou dobu pouze pro potřeby jeho spoluvlastníků a vlastníků nemovitosti č. 37, k níž je zřízena služebnost cesty, a také že z rozhodnutí z let 1990 a 1991 plyne, že předchůdcům stavebníka byla povolena stavba s tím, že přístupová cesta ke stavbě povede podél vodoteče přes zahrádku č. 9, 10 a 11 v k. ú. Jažlovice. Argumentace správních orgánů, že tato rozhodnutí jsou překonána novým územním plánem, nemůže obstát s ohledem na povahu územního plánu, který nemá vypovídací hodnotu o existenci či vzniku veřejně přístupné účelové komunikace. Žalobce namítal také, že pozemek nevykazuje technické parametry veřejné účelové komunikace, přičemž vůbec nebylo provedeno místní šetření. Krajský soud konstatoval, že správní orgány se těmito otázkami náležitě nezabývaly, proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Stěžovatelé v kasační stížnosti uplatňují důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „ř. s.“

Stěžovatelé předně považují za vadu řízení před krajským soudem tu skutečnost, že je nepřizval k jednání konanému dne 11. 12. 2015, čímž porušil jejich práva zúčastněných osob. Krajský soud přitom uvedl, že se seznámil s výpisem z katastru nemovitostí pro k. ú. Jažlovice, konkrétně s LV č. 4691, ze kterého vyplývá spoluvlastnictví manželů S. k žalobou dotčeným nemovitostem (původně ve vlastnictví stavebníka).

Stěžovatelé poukazují na to, že stavebník přístavbu domu téměř dokončil, poté ji rozestavěnou prodal stěžovatelům, kteří ji dokončili a předmětnou dokončenou stavbu již zkolaudovali. To vše bylo činěno v dobré víře, neboť bylo postupováno na základě pravomocného stavebního povolení (10. 12. 2011). Ačkoli tedy žalobce podal žalobu dne 26. 1. 2011, jednání o ní bylo nařazeno až na den 11. 12. 2015, tj. po téměř pěti letech, a nikdo nepředpokládal, že žalobce se svou žalobou uspěje.

pokračování

Stěžovatelé nesouhlasí s tvrzením soudu, že žalovaný své rozhodnutí nedostatečně odůvodnil. Rozsudek považují za zkratkový, když krajský soud poukazuje na jiná rozhodnutí bez bližšího odůvodnění. Stěžovatelé se domnívají, že žalovaný dostatečně odůvodnil, proč lze žalobcův pozemek považovat za veřejně přístupnou účelovou komunikaci. Žalovaný vycházel z výkladu ministerstva dopravy, které na základě zjištění veřejného ochránce práv vydalo za účelem sjednocení postupu krajských úřadů v dané problematice stanovisko. Z něj mj. plyne, že komunikace se mezi účelové komunikace nezařazuje správním rozhodnutím; jestliže komunikace splňuje zákonné znaky, jde vždy o účelovou komunikaci, bez ohledu na údaj v katastru nemovitostí. Na základě uvedeného dovodil, že pozemek parc. č. 299 je evidován v katastru nemovitostí jako ostatní komunikace, slouží ke spojení nemovitostí pro potřebu jejich vlastníků s ostatními pozemními komunikacemi, a poněvadž není nutné správní rozhodnutí o zařazení komunikace do účelových komunikací, postačuje stanovisko Městského úřadu v Říčanech, odboru správních agend a dopravy ze dne 24. 6. 2008, č. j. 11563/2008/od, v němž je uvedeno, že předmětný pozemek není veden v pasportu místních komunikací, ale je veden jako veřejně přístupná účelová komunikace; splňuje tedy podstatné znaky uvedené v § 2 a § 7 zákona o pozemních komunikacích. Je tak účelovou komunikací ex lege; platí pro něj režim tzv. obecného užívání dle § 19 zákona o pozemních komunikacích. Stanovisko ministerstva dopravy je v souladu s rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 As 32/2012 – 42, a ze dne 30. 9. 2009, č. j. 5 As 27/2009 – 66, ze kterých plyne, že pro posouzení faktické existence veřejně přístupné účelové komunikace není zapotřebí správního rozhodnutí.

Odpověď na otázku, zda dal vlastník pozemku parc. č. 299 souhlas s jeho užíváním, lze dovodit ze skutečnosti, že již od poloviny 19. století je historicky zakotvena služebnost cesty pro nemovitost č. p. 37 a cestu využívali také její vlastníci k přístupu ke svým nemovitostem. Souhlas, byť konkludentní, tak musel být udělen, neboť po dobu celého století je tato cesta užívána k zajištění obslužnosti výše uvedených nemovitostí a po zřízení zahrádkářské kolonie i pro vlastníky jednotlivých pozemků a chat. Tato skutečnost je prokázána i faktem, že účelová komunikace je vedena v evidenci ulic pod názvem V Úvozu; k jako takové k ní přistupovalo i město Říčany při tvorbě územního plánu, kdy je zakreslena jako přístupová komunikace k rodinným domům a přilehlým pozemkům v územním plánu města Říčany.

Pokud jde o žalobcem předložená rozhodnutí z let 1990 a 1991, dle kterých byla stavba zahrádkářské chaty povolena za podmínky, že po pravém břehu Vinného potoka bude ponechán volný pruh v šířce 6m, po němž bude zajištěn přístup k zahrádce č. 12, jedná se pouze o pěší přístup, což splňovalo tehdy platné podmínky pro výstavbu zahrádkářské chatky. V současné době navíc nelze takovou cestu realizovat; Vinný potok je chráněným krajinným prvkem, dle stanoviska orgánů ochrany životního prostředí nelze žádnou příjezdovou komunikaci přes pozemky parc. č. 1/1, 1/4, 1/28 a 1/29 zřídit. Navíc vlastník pozemku č. 11/4 nemá potřebu takové cesty, neboť ke svým nemovitým věcem přijíždí po cestě jiného vlastníka a vybudování takové cesty by mu prakticky zabralo větší část jeho pozemku.

Krajský soud nepřihlédl k této skutečnosti, tedy že neexistuje jiná možnost zajistit nutnou komunikační potřebu, ačkoli žalovaný i stěžovatelé toto prokazovali.

Krajský soud se nezabýval ani skutečností, že část účelové komunikace je tvořena pozemky stěžovatelů a dále pozemky vlastníků sousedních nemovitostí. Je tak zřejmé, že i žalobce včetně druhého spoluvlastníka pozemku parc. č. 299 využívá též tyto pozemky. Ostatní vlastníci si zřídili věcná břemena průjezdu a průchodu. Žalobce ani druhý spoluvlastník navíc pozemek neudržují a nevykonávají řádně svá vlastnická práva. Krajský soud tak porušil zásadu předvídatelnosti práva.

Stěžovatelé poukazují také na nesprávnou interpretaci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2013, č. j. 1 As 186/2012 – 39, dle kterého krajský soud dovodil, že měl správní orgán posuzovat jako předběžnou otázku, zda byl předmětný pozemek evidován v pasportu veřejně přístupných komunikací. Stěžovatelé mají za to, že se jedná o vytržení předmětné úvahy z kontextu; samotný rozsudek uvádí, že stavebnímu úřadu nepříslušelo posuzovat, zda veřejně přístupná účelová komunikace na dotčených pozemcích opravdu existuje. Nicméně nesměl mít pochybnosti o tom, že je ke stavbě zajištěn přístup, který vede po komunikaci, jež je veřejně přístupná. V nyní projednávané věci stavební úřad žádné pochybnosti neměl.

S ohledem na uvedené navrhuje stěžovatelé napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalobce se ve svém vyjádření plně ztotožnil s rozsudkem krajského soudu a navrhl kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout. Kromě toho uvedl, že stěžovatelé neuplatňovali před krajským soudem práva osob zúčastněných na řízení, a proto žalobce nesdílí jejich názor o porušení jejich práv. Soud považoval za osobu zúčastněnou na řízení pana R. S., kterému toto postavení náleželo s ohledem na vlastnická práva ke dni vydání správního rozhodnutí. Má za to, že bylo na panu S. vyrozumět krajský soud o změně v osobě vlastníka předmětných nemovitostí.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že má za to, že otázka, zda je stavba napojená na pozemní komunikaci a zda je ke stavbě zajištěn příjezd, byla správními orgány zkoumána a ověřována, a správní orgány dospěly ke kladnému závěru na základě souběžného posuzování vícero důkazů. Vycházely z vyjádření městského úřadu Říčany, že se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, dále stavební úřad ověřil, že podél pozemku žalobce v reálu vede přístupová komunikace č. 299 zasahující současně i do stavebního pozemku stavebníka, ke kterému se zřejmě vlivem svažitého a zarostlého terénu přisunula, že přístupová komunikace je v terénu používána jako dopravní cesta vozidly, je stálá a ze snímku ortofotomapy je zřetelně patrná v terénu. Dále bylo z katastru nemovitostí zjištěno, že je pozemek parc. č. 299 evidován jako ostatní plocha komunikace, tzn. že pozemek musel být takto v minulosti využíván. K prokázání takového využívání pozemku v minulosti byl předložen územní plán města Říčany, ve kterém je tento pozemek znázorněn jako přístupová komunikace k pozemku stavebníka a dalším pozemkům a stavbám, které v minulosti tvořily zahrádkářskou kolonii v této lokalitě s napojením na další veřejné komunikace. Stavební úřad vycházel také z toho, že pozemek

pokračování

sloužil jako cesta od nepaměti, což nebylo sporné. Dle žalovaného muselo dojít v minulosti k věnování pozemku pro obecné užívání jako veřejné komunikace, a v souladu s tím bylo takto určení pozemku následně rovněž i zaevidováno katastrem nemovitostí. Žalovaný tak usuzuje z důvodu, že pokud by s takovým zápisem ve veřejné listině tehdejší vlastníci nesouhlasili, bránili by se mu právní cestou. Pokud jde o rozhodnutí z let 1990 a 1991, nemají tato rozhodnutí vliv na právní status pozemku č. 299 jako účelové cesty. V době, kdy byla vydána, totiž nebyl zákonem vyžadován příjezd k pozemku s rekreační chatou, ale postačoval pouze pěší přístup, který zřejmě odvolací orgán Okresní úřad Praha-východ považoval podél stávajícího potoka za dostatečný. Byl-li pak již souhlas s užíváním účelové komunikace udělen, není žalobce oprávněn jej odepřít.

Žalovaný je toho názoru, že stavební úřad měl zákonné oprávněn řešit tuto otázku v rámci správního řízení o umístění a povolení stavby, a to nejenom podle stavebně právních předpisů, ale také podpůrně podle § 142 odst. 2 správního řádu, kde je uvedeno, že správní orgán o tom, zda určitý právní vztah vznikl, nerozhoduje, jestliže může otázku vzniku právního vztahu, jeho trvání nebo zániku řešit v rámci jiného správního řízení. Žalovaný má za to, že nedošlo k zásahu do práva žalobce a navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

II. Prejudikatura Nejvyššího správního soudu

Při předběžném posouzení věci rozhodující druhý senát Nejvyššího správního soudu zjistil, že k zásadním otázkám nastoleným v nyní projednávané věci existuje rozporná judikatura, s níž se navíc v podstatné míře neztotožňuje.

Druhý senát předně upozorňuje na rozhodnutí desátého senátu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 10 As 68/2016 – 84, které se týká totožné skutkové i právní otázky, pouze u sousedního pozemku, jako v nyní projednávané věci. Přestože si je druhý senát vědom povinnosti rozhodovat v totožných věcech stejně, je nucen předložit věc rozšířenému senátu, neboť dovedl, že desátý senát, ačkoli vycházel z rozsudku ze dne 4. 4. 2013, č. j. 1 As 186/2012 – 39, se svým rozhodnutím dostal do rozporu s rozhodnutím devátého senátu ze dne 30. 3. 2012, č. j. 9 As 37/2011 – 73.

Otázka, která je v uvedených rozsudcích řešena rozporně, je povaha vyjádření (stanoviska, závazného stanoviska) příslušného silničního úřadu, které bylo vydáno k žádosti účastníka stavebního řízení (zde spojeného územního a stavebního) nebo rozhodujícího orgánu, o sdělení, zda se u konkrétního pozemku jedná o (veřejně přístupnou) účelovou komunikaci. První a desátý senát dovodily, že vyjádření silničního orgánu nepředstavuje jednoznačnou deklaraci tohoto orgánu ohledně povahy komunikace ve smyslu § 7 zákona o pozemních komunikacích, aniž by však uvedly, co konkrétně takové vyjádření představuje, kdežto devátý senát u srovnatelného vyjádření dovodil, že se jedná o samostatně přezkoumatelné rozhodnutí způsobilé samo o sobě závazně určit práva a povinnosti, nezávisle na jakémkoliv jiném správním řízení, ve kterém může být případně použito jako podklad.

Devátý senát v rozsudku ze dne 30. 3. 2012, č. j. 9 As 37/2011 – 73, konkrétně uvedl: „Ve správním spisu je na č. l. 16 založeno stanovisko vydané Městským úřadem Rožnov pod Radhoštěm, odborem výstavby a ÚP – oddělením silničním, k žádosti stavebníků ze dne 13. 4. 2007 o vyjádření, zda pozemní komunikace na pozemku p. č. 1781/11 v kat. území Rožnov pod Radhoštěm má charakter veřejně přístupné účelové komunikace. Správní orgán ve stručném stanovisku vydaném dle § 40 odst. 4 písm. a) a odst. 5 písm. c) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále též „zákon č. 13/1997 Sb.“ nebo „zákon o pozemních komunikacích“), a za použití § 124 odst. 6 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, sdělil, že z místního šetření provedeného dne 20. 4. 2007 vyplývá, že v současné době se jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci ve smyslu zákona č. 13/1997 Sb. Toto konstatování není ve stanovisku dále odůvodněno.(...) V případě konstatování silničního správního úřadu, že určitá komunikace je veřejně přístupnou účelovou komunikací, Nejvyšší správní soud dovodil (viz výše), že se jedná o autonomní rozhodnutí způsobilé samo o sobě závazně určit práva a povinnosti, nezávisle na jakémkoliv jiném správním řízení, ve kterém může být případně použito jako podklad. Z tohoto pohledu se jedná o správní rozhodnutí dle § 67 odst. 1 správního řádu i ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a je samostatně přezkoumatelné ve správním řízení, případně na základě žaloby proti rozhodnutí o odvolání i ve správním soudnictví.“

První senát v rozsudku ze dne 4. 4. 2013, č. j. 1 As 186/2012 – 39, uvedl, že „obec Ústrašice, jako příslušný silniční správní úřad (dále jen „silniční správní úřad“) ve svém stanovisku ze dne 21. 10. 2010 uvedla, že přístup k objektu je ze silnice II. třídy přes veřejně přístupnou účelovou komunikaci p. č. 145/4, 125/1 a 145/6 a dále po účelové komunikaci p. č. 308/3. (...) Nejvyšší správní soud se neztotožňuje se závěrem, že v tomto konkrétním případě bylo pro ověření existence přístupu ke stavbě dostatečné vyjádření silničního správního úřadu. Jak správně uvedl krajský soud, toto vyjádření sloužilo pouze jako obecná informace, a nelze ho proto považovat za deklaratorní rozhodnutí o existenci či neexistenci veřejně přístupné účelové komunikace. Rozsudek tedy stojí na názoru, že vyjádření silničního úřadu nemá charakter rozhodnutí ani osvědčení, ale je pouhou informací.“

Desátý senát v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 10 As 68/2016 – 84 vyšel ze závěru naznačeného v rozsudku prvního senátu a uvedl, že „[s]tavební úřad při vydávání stavebního povolení vycházel z vyjádření silničního úřadu ze dne 17. 10. 2007, čj. 19070/2007/od, ve kterém je doslova uvedeno: „Pozemek parcelní číslo 299 v katastrálním území Jazlovce není zařazen v pasportu místních komunikací Města Říčany. Jedná se o pozemní komunikaci vedenou jako ‚účelová komunikace‘ veřejně přístupná. Majiteli pozemku jsou pan Ing. S. a paní Ing. D. Ž.“ Na základě tohoto vyjádření nelze podle názoru Nejvyššího správního soudu vyslovit jednoznačný závěr, že silniční úřad deklaroval přístupovou cestu jako veřejně přístupnou účelovou komunikaci. V rozsudku je dále konstatováno, že pro zařazení do kategorie veřejně přístupných účelových komunikací není vždy třeba rozhodnutí stavebního úřadu, nicméně že tato otázka musí být vyjasněna, přičemž rozhodnutí či osvědčení o povaze komunikace náleží výhradně silničnímu úřadu. Druhý senát si je vědom, že rozhodnutí desátého senátu stojí na názoru o nedostatečnosti vyjádření silničního úřadu jako podkladu pro závěr o přístupu ke stavbě, nicméně zde byl vysloven názor odlišný od výše uvedeného názoru devátého senátu, že obdobné vyjádření silničního úřadu je vždy rozhodnutím.“

pokračování

Druhý senát upozorňuje, že ve správním spise nyní projednávaného případu se nachází vyjádření silničního úřadu stejného obsahu.

Druhý senát se tak s ohledem na naznačený rozpor domnívá, že o otázce povahy vyjádření silničního správního orgánu o tom, že komunikace je veřejně přístupnou účelovou komunikací, je povinen rozhodnout rozšířený senát.

Druhý senát je toho názoru, že se nejedná o autonomně přezkoumatelné rozhodnutí. To by mělo být vydáno ve správním řízení, jehož účastníkem by musel být žadatel a dále osoby, jejichž práva mohou být takovým rozhodnutím dotčena, mj. alespoň vlastník pozemku, o jehož povaze je rozhodováno (§ 27 správního řádu). Vzhledem k tomu, že v posuzovaných věcech se jednalo o žádost stavebníka, jejímž výsledkem bylo vyjádření silničního správního úřadu, že předmětná komunikace je evidována jako veřejná účelová komunikace, což bylo sděleno bez dalšího odůvodnění a bez toho, aby byl vyrozuměn také vlastník (vlastníci) předmětného pozemku, nemůže se jednat o závazné deklaratorní správní rozhodnutí. Podle druhého senátu nelze akceptovat fakt, že majitelé dotčeného pozemku či jinak dotčené subjekty by neměli možnost takto vydané „správní rozhodnutí“ napadnout či požádat o jeho přezkum v rámci správního soudnictví. Rozhodování je jistě na místě v řízení o určení právního vztahu ve smyslu § 142 správního řádu, nebo např. v řízení podle § 7 odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2014, č. j. 5 As 140/2012 - 22); o takové řízení se však v porovnávaných věcech nejednalo.

Podle názoru druhého senátu nejde ani o pouhé nezávazné vyjádření, ale o osvědčení podle části čtvrté správního řádu. Obec je totiž podle § 63 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. o ochraně přírody a krajiny povinna vést mj. evidenci veřejně přístupných účelových komunikací. Způsob evidence není předepsán, ovšem je-li taková evidence jakkoli vedena, pak z ní může být čerpáno při vydávání osvědčení o povaze určitého pozemku jakožto účelové komunikace.

III. Závěr

Z uvedeného je zřejmé, že ve vztahu k výše vymezené sporné otázce je rozhodovací praxe senátů Nejvyššího správního soudu rozdílná. Proto druhý senát předložil věc rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu podle § 17 odst. 1 s. ř. s., k rozhodnutí sporné otázky ohledně povahy vyjádření silničního úřadu vydaného podle § 40 odst. 4 a 5 zákona o pozemních komunikacích. Spornou je tedy otázka, zda vyjádření silničního úřadu o tom, že určitý pozemek eviduje jako veřejně přístupnou účelovou komunikaci, vydané buď k žádosti oprávněné osoby, nebo k žádosti jiného správního orgánu, jenž takové vyjádření potřebuje pro své rozhodnutí, představuje deklaratorní rozhodnutí, osvědčení, nebo pouhé nezávazné stanovisko silničního úřadu.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

Rozšířený senát bude ve věci rozhodovat ve složení: JUDr. Josef Baxa, Mgr. Jana Brothánková, JUDr. Zdeněk Kühn, JUDr. Lenka Matyášová, JUDr. Barbara Pořízková, JUDr. Karel Šimka a JUDr. Aleš Roztočil. Účastníci mohou namítnout podjatost těchto soudců (§ 8 odst. 1 s . ř. s.) do jednoho týdne od doručení tohoto usnesení. V téže lhůtě mohou účastníci podat svá vyjádření k právní otázce předkládané rozšířenému senátu.

V Brně dne 10. srpna 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu